

tilknytning her til landet, og hvor vedkommende ikke har haft anledning til at gøre sig bekendt med dansk lovgivning, er det udvalgets opfattelse, at dette udgangspunkt alene bør gælde, hvis den fornødne tilknytning til Danmark forelå på gerningstidspunktet.

På den baggrund finder udvalget, at bestemmelsen i § 10, stk. 2, 1. pkt., kun bør fraviges i sager om seksuelt misbrug af børn i udlandet, hvis gerningsmanden var dansk statsborger eller bosat her i landet på gerningstidspunktet. Udvalget foreslår derfor, at en sådan forudsætning om gerningsmandens tilknytning til Danmark på gerningstidspunktet udtrykkeligt kommer til at fremgå af ordlyden af § 10, stk. 2, 2. pkt., og at opregningen i bestemmelsen udvides til at omfatte de handlinger, der efter udvalgets forslag bør være undergivet en særlig jurisdiktionsmæssig regulering.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 64-65.

4.7. Der kan være en række tvivlsspørgsmål forbundet med fastlæggelse af dansk straffemyndighed vedrørende forsøgs- og medvirkenshandling i sager, hvor den fuldbyrdede handling ikke er strafbar i fuldbyrdeslandet, eller hvor der ikke efter lovgivningen i fuldbyrdeslandet er tale om en strafbar forsøgs- eller medvirkenshandling.

Henset til, at der er tale om komplicerede problemstillinger af mere generel karakter og ikke forhold, der knytter sig særligt til spørgsmålet om dobbelt strafbarhed i forbindelse med seksuel udnyttelse af børn i udlandet, har udvalget ikke fundet grundlag for i sin delbetænkning at behandle disse spørgsmål nærmere. Udvalget bemærker, at de rejste problemstillinger i stedet mere indgående vil blive behandlet i forbindelse med udvalgets generelle overvejelser om dansk straffemyndighed.

I relation til spørgsmålet om seksuel udnyttelse af børn i udlandet finder udvalget således alene anledning til at pege på, at retstilstanden bør fastlægges på samme måde som ved kvindelig omskæring.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 65-66.

5. Justitsministeriets overvejelser

5.1. Baggrunden for lovforslaget

Som anført under pkt. 3 har spørgsmålet om fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed i forhold til sager om seksuel udnyttelse af børn tidligere været overvejet.

Efter Folketingets behandling af beslutningsforslag nr. B 45 i 1996/97 har der i tiltagende grad været fokus på behovet for at sikre, at lovgivningen yder den nødvendige strafferetlige beskyttelse af børn mod seksuelle overgreb og udnyttelse. Også i internationale

sammenhænge er der i stigende grad opmærksomhed omkring alvoren af den krænkelse, som et barn udsættes for ved seksuelt misbrug, herunder i forbindelse med såkaldt »sex-turisme«.

Bl.a. på denne baggrund anmodede Justitsministeriet i efteråret 2005 Jurisdiktionsudvalget om at færdiggøre sine overvejelser om dansk straffemyndighed i denne type sager inden den 1. februar 2006.

Som det er anført ovenfor, er det Jurisdiktionsudvalgets opfattelse, at kravet om dobbelt strafbarhed er et grundlæggende strafferetligt princip, og at der kan anføres en række forhold, som kan tale for, at princippet kun bør fraviges, hvis der foreligger særlige omstændigheder, eller der i øvrigt er et særligt behov herfor.

Justitsministeriet er enig i disse synspunkter. Justitsministeriet finder således også, at der bør udvises forsigtighed i forhold til at fravige princippet om dobbelt strafbarhed som forudsætning for at kunne pådømme handlinger foretaget i udlandet af personer med dansk tilknytning. Samtidig er det som anført af udvalget væsentligt at være opmærksom på, at på områder, hvor der i international sammenhæng er bred tilslutning til at anse bestemte handlinger som så alvorlige, at der bør kunne strafforfølges uden hensyn til lovgivningen i gerningslandet, foreligger der ofte mellemfolkelige overenskomster, der forpligter de tiltrædende stater til at kunne retsforfølge.

Som udvalget nærmere har redegjort for, er der for så vidt angår handlinger, der indebærer seksuelt misbrug af børn, tale om et område, hvor et beskyttelsesbehov allerede er bredt anerkendt i international sammenhæng i kraft af en række instrumenter, der i varierende grad forpligter de tiltrædende stater til at sikre beskyttelsen af børn mod seksuel udnyttelse, herunder via strafferetlige tiltag. De pågældende internationale instrumenter er imidlertid ikke mellemfolkelige overenskomster af en sådan karakter, at dansk straffemyndighed uden hensyn til kravet om dobbelt strafbarhed ville følge af straffelovens § 8, nr. 5. Som fremhævet af udvalget vil en lovgivning, hvorefter personer med dansk tilknytning, som foretager seksuel udnyttelse af børn i udlandet, undergives dansk straffemyndighed uafhængig af kravet om dobbelt strafbarhed, være på linje med de internationale instrumenter, selv om instrumenterne ikke forpligter de tiltrædende stater til have straffemyndighed.

En sådan regulering vil indebære, at personer med dansk tilknytning ikke vil kunne udnytte en eventuel manglende strafferetlig regulering i udlandet, idet retsforfølgning i Danmark vil kunne indledes uafhængig af, om der foreligger dobbelt strafbarhed. Regule-